

JÁNK KÁROLY

Ma is

Ma is az utcákat jártam a zajos tömegben.
Újságot olvastam, vettem egy hot dogot,
trolira szálltam.

Ma is eloldoztam néhány szíjat, és titokban
szabadon engedtem őket. Akár elégedett is
lehetnék magammal.

Már a huszadik emelet magasságában lebeg-
nek. Ha épp ott könyökölnél egy ablakban,
szemmagasságban meg is foghatnád egyiket.

Ma is elálldogáltam néhány sarkon, néhány
saroknyira tán el is távolodtam tőled. Ma is
láthatatlan maradtam neked.

Holnap is az utcákat járom majd, és holnap
sem találkozunk. Így, nyilván, azt sem
kérdzheted meg, miért.

Mégis emlékezned kell, ha egy sietve
levetett köpenyre bukkansz. A kímélet nincs
divatban, és te mégiscsak egyike leszel az
utolsó szemtanúknak.

Régi történet

Amikor egyszer régen a hogyan továbbról kérdeztelek,
hosszas hallgatás után azt válaszoltad: majd megmondják
a csillagok. Emlékszel? Hetekig, hónapokig forgattam az-
tán ezt a néhány szót, tűnődtem fölötte, próbálgattam, íz-
lelgettem más nyelveken, forgattam magamban és magam
előtt is persze, amíg egyszer csak pörögni kezdett, pörögni
és felemelkedni, fel a sötét, csillagtalan égig. És azóta ott
van, megközelíthetetlen lett, igaz és távoli, mint egykori
énünk, és fölösleges, ahogy ez a történet is, aminek egyszer,
rég talán a szereplői voltunk.

Hamupipőke

35

Nem hitted. Nem hittem.
Már hiába fűznéd ki az
ormótlan bakancsot.
Túl hamar sötétedett ránk.
Túl korán van késő.

